

הכל שמעו עליה. הגברים מפנים את ראשם לעכרה ברחוב. חנושים מורדות אותה כמכמים מלאי קנאה. כל אחד רוצה להכירה. אך מעטים מכירים באמת את

ראשונה והדושה, סיום ברירה ליטה האמרי מהר העולט (העולט) כאילו

היתה צעירה מדי מכדי שתוכל להתגייס. ה' מועצה המשפחתית באמריקה החליטה להשאיר שם לשנה נוספת. בסך הכל שהתה ב' ארצות-הברית משך ארבע שנים. כתלמידה הצטיינה בהיסטוריה ובספרות אנגלית. אולם את עיקר הזמן הקדישה, שוב, לריקוד. מאדאם קאסאן, מורתה הרוסית, הכריזה שכשרונה האמיתי במישחק, לא בריקוד. אולם היא לא הצליחה להטות את זיתה העקשנית מן הכיוון שקבעה לעצמה. פירות

רוסיה, לקח אותה לטיול קצר לסבא בסאנט' לואי, מדינת מיסורי, ארצות-הברית. שם החליטה, לפתע, שכדאי להשאיר שם לשנה, למען תלמד אנגלית. היא עברה לגור אצל דודה, פסיכיאטר (מחייכת זיוה): "הוא ניסה לרפא אותי, אבל זה לא הלך!"

כאילו אין לי בית...

בתום השנה פרצה המלחמה בארץ. זיוה

מעטות בארץ זו היו מסוגלות להם. האמביציה היתה תמיד הכוח הדוחף בחייה של זיוה בלכמן החיפאית. עוד בלמודה ב' בית-ספר ביאליק הקדישה רק חלק מזמנה לצופי הריאלי, השקיעה את כל השאר ב' שיעורי-ריקוד אצל ירדנה כהן. היא רצתה להיות רקדנית. יותר מזה, היא רצתה להיות רקדנית טובה.

כשהיתה בת 14 קרה מקרה ששינה את חייה במידה רבה. אבא, מנהל חשבונות יליד

(ראה שער)

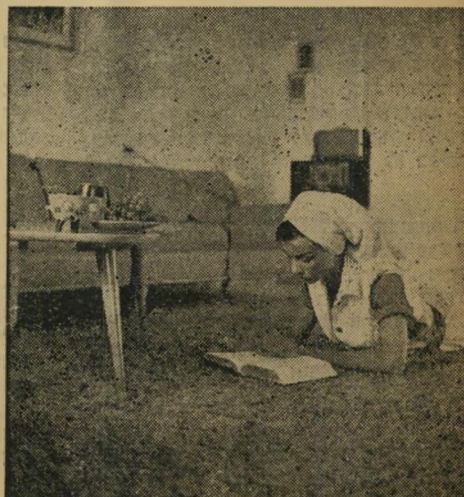
עובדים-יורשים הרואים אותה נוהגת במ' כונית הלבנה של בעלה, בטוחים שהיא הירדה. הנשים היודעות שחונכה באמריקה, מאמינות שהיא סמל הרוח הדוליבודית. הכל יודעים שבלי כל אישור רשמי לכך אף מ' אחד, זיוה שפיר היא נערת-הנוהר הראשונה של ישראל. אך איש אינו ידע כי מ' אחורי חיוך-המלכיות והיופי המושלם מסתתרת עבודה קשה וכוח-רצון אשר נעלות

במטבח: בדיחתה בת שלושה חזורים על הגג של אחד מבתי גבעתיים קוראת זיוה ספר מקצועי על הפנסומימה, אוכלת ארוחה.

החוש האמיתי: הילדה שייכת לידידה. "אנחנו רוצים ילדים", מודה זיוה, "אך עכשיו אין לנו זמן. זה יבוא יותר מאוחר."

צרפתי: זיוה לומדת צרפתית כדי ללמוד פעם את אמנות הפנסומימה במולדתה. המינוי האמריקאי בבית נובע ממתנות.